

[Finansministeren.]

misbrug i tidligere år og om, hvad det ville koste i administration at prøve på at undgå sådanne misbrug, altså de 2 pct. over for de 98 pct., men det er jo noget, vi kan se på i udvalget; det er muligt, der ligger materiale herom i finansministeriet — jeg ved det ikke.

Til hr. Ømann vil jeg gerne sige, at jeg forstår hans skepsis. Jeg har jo sådan set også allerede givet udtryk for, at der er grund til at nære skepsis over for alt for voldsomme koncentrationer inden for erhvervslivet, men jeg mener altså ikke, det skal være beskatningen, der hindrer en naturlig sammenslutning inden for erhvervslivet, og jeg forstod da også hr. Ømanns bemærkninger på den måde, at det kunne også hans parti gå ind i en saglig debat om i udvalget.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt ligningsrådet skal behandle disse ting, vil jeg gerne sige, at det var ikke vores tanke. Det er vores tanke, at ligningsrådet fortsat skal behandle sagerne vedrørende bankerne, men at de andre sager, netop fordi der skal arbejdes videre med dem og vi stadig væk må have hånd i hanke med dem, skulle behandles i skattedepartementet.

Med hensyn til tinglysningsafgiftsfritagelsen er det jo sådan, at den pågældende bemærkning går på bankerne, men det er i øvrigt et åbent spørgsmål, hvorvidt den skal gælde for andre tilfælde.

I øvrigt takker jeg for den tilslutning, der er givet til lovforslaget, og for den velvillige behandling, som andre har givet tilsagn om.

Ib Thyregod: Det var finansministerens bemærkning til mig, jeg godt lige ville svare på. Finansministeren sagde, at han ikke havde modvilje mod at komme med det foreliggende lovforslag; men det er jo lidt vanskeligt for mig at vide, hvordan finansministerens sind var, da disse forhandlinger blev ført. Jeg kan måske lige nævne, at det var den tidligere finansminister, Poul Hansen, som oprindeligt var inde i forhandlingerne vedrørende disse spørgsmål. Forholdet er trods alt det, at der — om det så var til den tidligere finansminister — blev rettet forskellige henvendelser fra Erhvervenes Skattesekretariat vedrørende spørgsmålet om sammenslutning af selskaber, uden at

dette førte til noget resultat. Dertil kommer, at det i udvalget blev fremhævet, at der gjaldt det ganske særlige for bankerne, at banktilsynet skulle godkende banksammenslutningerne, og det gav en sikkerhed for, at der ikke herigennem blev tale om utilsigtede skattemæssige fordele. Det blev fremhævet i udvalget, at det samme ikke forelå for selskaber i øvrigt, og at det, som der står i det notat, vi fik i udvalget, ville være en meget vanskelig opgave for ligningsrådet at foretage en sådan undersøgelse. Det vil altså sige, at efter de oplysninger, vi fik, var det vanskeligt at gennemføre noget sådant; men det er altså lykkedes nu i kraft af dette forlig, og det kan vi naturligvis kun hilse med tilfredshed.

Jeg takker for, at finansministeren som bebudet i bemærkningerne vil gå videre med problemerne omkring den lodrette fusion, som også var inde i de forhandlinger, der fandt sted i folketingsudvalget, og som der også i høj grad kan være behov for.

Blandt de partier, som deltog i forliget om kooperationsbeskatningen, var også socialistisk folkeparti, og jeg var derfor lidt forundret over at høre hr. Ømanns bemærkninger til lovforslaget i dag. Han syntes, jeg lagde nogen vægt på de formelle synspunkter, og sagde endvidere, for så vidt angår bankerne, at det, det drejede sig om her, jo var storbankerne, der opkøbte provinsbanker og oprettede filialer. Jeg må lige sige, at det ikke alene er det, der foreligger for bankernes vedkommende; det er også sådan, som man ved, at lokale banker slutter sig sammen. Det er en udvikling, man kender over hele verden, og som vi også er nødt til at følge op herhjemme, og det bør lovgivningen ikke forhindre.

Ømann: En ganske kort bemærkning. Jeg tror, hr. Ib Thyregod har misforstået mig. Det, jeg ville udtrykke, var, at hvis dette lovforslag gennemføres, giver man samfundsmæssigt, kan man sige, et tilskud til driftsomlægning og rationalisering ved fusion; det gør man og har man gjort gennem tekstanmærkningen. Men de samme banker har i andre henseender og på andre områder opført sig mindre rationelt og hensigtsmæssigt, idet disse tre storbanker i konkurrence med hinanden har spredt filialer ud — ikke alene over hovedstads-